

Útlevel-kép és képek útlevelei

Kiállítás és szavazás a városi könyvtárban

„Nem is gondolná az ember, hogy ebben a városban ennyi szuper alkotó van” – hangzott el egy vendégtől az „Impressziók Városunkról” című kiállítás-megnyitón, amely a Pohlheimbe utazó tíz kép kiválasztásának a fóruma volt. Ottó Péter polgármester és Szeifert György művésztanár mondott köszöntőt.

Csaba Lilla előadásával kezdődött a megnyitó, Márai Sándor Füves könyvéből elhangzott: „Ahhoz, hogy egy emberi alkotás remekbe sikerüljön (...), a tehetség, a téma, a kivitel tökéletessége mellett kell valami más is. A remekműben van valamilyen tündéri elem is, mely csodálatos fényével átsugárzik az egészen...”.

Az irodalmi percek alatt a művészetről merengett el Ottó Péter polgármester, illusztrációul szolgáltak a hivatala faláról odaképzelt portrék, közöttük Bér Júlia 1943-ban készített önarcképe. A városvezető arra a következtetésre jutott, hogy a művészetet „nem kell megmagyarázni, ott van állandóan a környezetünkben, munkahelyünkön, otthonainkban, belelopja magát a mindennapjainkba”. Hozzátette: érzéseket és gondolatokat ébresztenek bennünk az alkotások, az a fontos, hogy a művészet a szívhez, a lélekhez szóljon.

– A falakon látható képek különösen közel állnak hozzánk, hiszen a lakóhelyünkről szólnak – mondta a polgármester, s itt megemlítette, hogy a tematikát a szervezők jelölték ki, a zirci egy nemzetközi kiállításnak az egyik állomása. Utalt arra, hogy a pohlheimi kapcsolat a művészetből táplálkozik, alapjait a zirci kórus rakta le.

Szeifert György, a III. Béla Gimnázium, Művészeti Szakközépiskola és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény gyakorlatioktatás-vezetője egy képzeletbeli útlevel-képet és egy képzeletbeli portrét hasonlított össze. Ha egymás mellé helyezük a kettőt, jelentős különbséget látunk közöttük, pedig ugyanazt a személyt ábrázolja mindegyik – mondta.

Az útlevel-kép mint okmány a külsőt igyekszik megragadni, a személyazonosítás a funkciója, de nem tudjuk, hogy milyen gondolatok, érzelmek, érzések foglalkoztatják azt az embert, akiről készült. Ha megnézzük a portréját, nem biztos, hogy minden külső jegyét felfedezzük az illetőnek, de egy kicsit belelátunk a lelkébe – fogalmazott a művésztanár.

Szeifert György elmondta, kicsit úgy tekint erre a kiállításra, mint egy családi fotóalbumra, aminek az a legfőbb ismérve, hogy nagyon kevés művészi kép van benne. Ugyanakkor minden egyes darabjához erős és mély érzelmi szálak fűződnek. Párhuzamot vont: szerinte az alkotók azért vállalták a megjelenést, mert nagyon szoros érzelmi kötődéssel viszonyulnak a városhoz, amelyről képet adnak.

A köszöntők után következhetett az alkotások szemrevételezése, majd a szavazás, amely nem volt teljesen titkos: voltak, akik megosztották egymással benyomásaikat az egyes képekről. Akár a város az útlevelben, személyt azonosított egy hölgy a lovas-felvonulást ábrázoló festményen. Szinte minden korosztály képviseltette magát, a falakon pedig igen változatos technikák jelentek meg, még a zongorát is ékesítette egy kis üveggép.

A házigazdák által „körbekinált” kosárka megtelt, közel száz szavazócédulát adtak le a megnyitón megjelenő vendégek.

A demokratikus út után pedig jön hamarosan a hosszabb út...

Ottó Péter polgármester szerint a művészetet nem lehet, de nem is kell megmagyarázni, hiszen mindennapjaink része

Szeifert György művésztanár egy képzeletbeli útlel-képet hasonlított össze egy képzeletbeli portréval

Kezdetét veszi a szemle...

Kelemen Gábor